Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

04 Kasım 2026
Sayı: 331

Fiyatı: 50 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Fon krizinin sorumlusu da vurguncusu da AKP'dir!

Eylül ayında patlayan ve kumarhane ekonomisinin dehlizlerinde dolaşan AKP'li vurgunculârının yol açtığı zararın topluma maliyeti her geçen gün artıyor. Fon krizinin maliyeti kesin olmamakla birlikte 40 ile 110 milyar dolar arasında olduğu söyleniyor. Dünyada bir örneği daha olmayan bir operasyonla karşı karşıyayız. Yirmi yılı geçen iktidarın çöreklendiği sermaye kuruluşlarındaki ahbap çavuş ilişkileri böyle bir vurguna imkân sağlayan kapitalist hisse senedi piyasası eliyle tezgâhlanabildi. Vurgunculara bakıyorsunuz 28 yaşında 15 milyon dolarlık yata sahip. Yaş ortalamaları 30-50 arasında. Gençlikleri ve yetişmeleri yirmi yılı geçen AKP döneminde olmuş, AKP'nin gençlik kollarında yetişmişler sonra da bürokrasi içinde yer almışlar, AKP eliyle bürokrasiye, banka ve borsaya atanmışlar.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

İşin içinde fon şirketlerinin bankaları var. Bankadan kredi çekiliyor, hisse alıyorlar, adı bilinmeyen şirketleri canlandırıyorlar, bunlardan biri iki kişinin çalıştığı bir gıda şirketi örneğin, kendi aralarında hisseleri çeviriyorlar ve borsaya sunuyorlar… Devamlı yükselişteki hisseler yaratıyorlar. Bu hayalle kapılan ki sayıları 455 bin kişi hisse alıyor; sıradan insanlar bunlar, sonra da tezgâhı kuranlar geri çekiliyorlar. AKP yöneticileri, yüksek bürokratlar ve patronlardan ve onların aile bireylerinin içinde olduğu bir geçirgenlik içinde para yüzde 3 bin katlanmış. 28 bin lira olan asgari ücret, 23 bin lira olan emekli aylığının yanında sözü edilen milyarlarca lira hayal bile edilemez. Dijital ortamda para transferleri imkânı olmasa bunca paranın elle taşınması, bir yerden başka bir yere nakli için kamyonlar, TIR'lar gerekirdi.

Vurgun bizzat AKP çetesi eliyle yapıldığı için, bu vurgun üzerindeki sis perdesi her geçen gün daha da kararıyor. AKP bunları gizlemeye, sürece yaymaya çalışıyor; işi ağırdan alıyor. Çok zor görevden alıyor. Vurguncuların isimleri, savcılık ifadeleri kamuoyuna açıklanmıyor. 85 kişinin ismi sızdı diye, sosyal medya hesaplarına, isimleri yayınlayan sitelere yasaklar getirildi. Bu kişilerin ciddi cezalar almayacağı kanaati toplumda yaygın olduğu anket verilerine yansıyor. Nitekim meclisten son dakika geçen bir düzenlemeyle vurgun paralarının iadesiyle vurguncuların tutuklanmaktan kurtulma olanağı verildi. Nitekim eski bakan ve AKP üst düzey yöneticisi Fatma Betül Sayan bu sayede tutuklanmadı.

Fon vurgununda kimler yok ki: Erdoğan'ın danışmanı, Diyanetin danışmanı Emre Tezmen, eski bakan Oğuz Tezmen'in oğlu. İktisatçılar Prof. Emre Alkin ve Prof. Kerem Alkin kardeşler tutuklu. Şimdilik tutuklu sayısı 115, yurtdışı yasağı konulan sayısı 54. Tutuklanan birkaç ünlü bürokrat dışında çoğunun yüzlerini medyada görmedik. Yıpranmasınlar istiyorlar. Muhalif belediyelerin yöneticilerinin gözaltı ve tutuklanma süreçleri dizi film gibi veriliyor. Ki ortada böyle bir vurgun da yok.

AKP Genel Başkan Yardımcısı olan Hayati Yazıcı'nın oğlu Mustafa Yazıcı da bu işin içinde olmasına rağmen, baba Yazıcı açıkça "benim oğlumu tutuklayacak anasından doğmadı" diyecek kadar pervazsız. Vurgun yeni değil. İddialara göre 2019'dan beri devam eden bir sistem kurulmuş. Yabancı fon şirketleri de işin içinde var. Adı üstünde vurgun, iş patlamadan hemen önce vurguncular –214 kişi deniyor- fondan paralarını çekmiş zaten… Atı alan Üsküdar'ı geçmiş. Şimdi elde kalanları dağıtacaklar. Sayı az değil 455 bin kişi. Para yetmeyince bütçe kaynaklarına iş dayanacak. Nitekim 2027 bütçe görüşmeleri başladı. İpuçlarını buralarda da göreceğiz. Bütçe kalemlerinde işçiye, emekliye, üretici köylüye; eğitime, sağlığa para bulamayan AKP, sermaye kaynak bulmakta bu yıl da zorluk çekmeyecektir. Bu iğrenç sömürü düzeni ve onunla koyun koyuna büyüyen AKP iktidarı örneklerini Avrupa sokaklarında gördüğümüz gençlerin öfkesinden daha fazlasını hak ediyor. İşçi sınıfı ve geleceği karartılan gençlik bu sömürü ve siyasi düzene mahkûm değildir! Yeter ki, hesap sorma ve harekete geçme cesaretini gösterelim!
(01.11.26)

Emekçinin Gündemi

İş yerlerinden Haberler

Plastik
Çıkış olacaksa, mücadele ettiğimiz için olsun!

Çıkışlar devam ediyor büyük makinelerin olduğu bölümü 1 haftalığına kapattılar. Bazı işçilerin tazminatlarını verip işten çıkarttılar; bazılarına yıllık izinlerini kullandırdılar. Yıllık izni olmayanları gelecek yıllık izin haklarından kullandırdılar. Acaba gelecek yıl bu işçilere iş verecekler mi? Umut edebiliriz ancak çıkışlar sırasında tazminatlardan bu süreleri düşeceklerdir.

Öğrenebildiğimiz kadarıyla birkaç müşteri ile görüşüldü, yeni iş almaya çalışıyorlar. İşçiler arasında genel düşünce batıyorsak kapatsınlar bizde önümüzü görelim, her gün çıkarılmayı bekleyerek çalışılmıyor. Haklılar.
Diğer yandan Ocak ayı geliyor. Maaşlarımıza zam yapılacak mı, bu da bir soru. Bunca çıkış olunca da zam yapmazlar diye düşünen çok. Öyle görülüyor ki, yeni yılda zamları beğenmeyenler için kapı görünüyor, kendileri çıksınlar istiyorlar.

Bu durumda çıkışı beklemek yerine; zaten çıkış vereceklerse mücadele etmekten başka seçenek var mı? Yeni yıl zamları buna vesile olabilir. (Bir işçi)

Beklendiği gibi oldu...

Patronun dayattığı ve ikramiye sayısını düşüren, patronun inisiyatifine bırakan ek sözleşmeyi bir kişi hariç tüm işçiler imzaladı. İmzalamayan işçi arkadaş da işten çıkmak isteyen bir işçiydi. Herkes imzaladı çünkü birliğimiz dağıldı ve sendikalaşma çabamız başarısız oldu. Çoğu işçi bu imzanın bize düşük ücret olarak geri döneceğini bilerek imzaladı. Kimsenin işsiz kalma lüksü yok. Borçlarımız var ve yeni iş bulmak için kaybedecek zaman yok.

İçine düştüğümüz durum iç acısı değil. Ancak bunun tek sorumlusu biz değiliz. Bilinçli olmadan, örgütlenmeden kalkıştığımız sendikalaşma karşısında Petrol-İş yöneticilerinin acizliği, sözlerini tutmamaları, patronun taviz vermeyen diretmesi karşısında yenik düştük.

Yenilginin nedenlerini biliyoruz ve galip geleceğimiz bir mücadele için hazırlık yapmanın önemini görüyoruz. (Bir İşçi)

Tekstil
Mesaiye kalan, cefa çeken biziz ama hiçbir kolaylık tanınmıyor

Bu hafta temsilci seçimi yapılacaktı. Temsilci seçimi için aday olan bir arkadaş, bu konuyu aşağıda insan kaynakları sorumlusu ile konuştu ve "Şu an mola verdiğimiz yer daha kötü, müşteri burayı görmüyor mu? Neden yukarıya laf ediyorsunuz?" dedi. İK sorumlusu ise, "Sen temsilci seçilirsen bizi bayağı uğraştırırsın" dedi. Zaten iki aday vardı; İK, seçimi etkilemek için iki aday daha çıkarttı. Bunlardan biri 20 yıldır burada çalışan bir erkek, diğeri ise kadın bir adaydı; fakat kadın işçi aday olmak istemedi İK “bu bir sorumluluk aday olman gerek” demişler; seçimi İK ile tartışan arkadaş kazandı.

Yoğun mesai ama servis yok

Müşteriye yeni koleksiyon sunmak için çok yoğun bir dönemdeydik ve cumartesi - pazar günleri bile çalıştık. Cumartesi mesaisinde idari amir, yakın bir yer için tek bir servis çağırmıştı; o servis de dolanarak bıraktı. Uzakta oturan iki arkadaşa servis çağırılmamıştı ve "Nasıl gideceğiz?" diye müdür arandığında, "O benim sorunum değil" dedi. Pazartesi günü patrona gidip durumu anlatınca müdür yanlış yaptığını anladı ve patron, "Eğer öyle bir şey olursa taksi çağırın, parasını düşünmeyin" dedi. Acaba o an işçinin cebinde para var mı diye hiç düşünmüyorlar; herkesi kendileri gibi bol paralı sanıyorlar.

Aman müşteri görmesin

Yemekhanenin üstündeki terasa masa sandalye koymuşlardı ki insanlar 4 kat aşağı inmeden çay alıp çayını ve sigarasını orada içebilsin. Ancak bir kararla orayı kapattılar, sebebi ise "Görüntü kötü, müşteri görmesin"miş. Şimdi insanlar çay almak için 2 kat yukarı çıkacak, ardından çay ve sigara içmek için tekrar 4 kat aşağı inmek zorunda kalacak. (Bir işçi)

Metal
2027 belirsizlik dolu

Bursa Reno'nun amiral gemisi sayılan Clio modelinin son serisi (Clio 6) beklenen satışı göstermeyince, fabrika SUV modele dönüş yaptı. SUV ile Reno ne kadar devam edebilir bilmiyoruz. Ancak bu durum gelecek senenin işçiler için daha belirsiz olacağının bir göstergesi sayılır.

Diğer yandan mesailer tüm hızıyla devam ediyor. Bazı bölümlerde 12 saat çalışma var.

İşçi sirkülasyonu da oluyor. Çok ortaklı HORS bölümünde planlanan işler iyi gitmediği için, 100 kadar işçi Renoya kadroya geçti.

Yurtdışına paralel olarak ARGE bölümlerinde beyaz yakalıların azaltılmasına gidiliyor. Fabrikanın önemle sayılan bölümü METOD'da da beyaz yakalı mühendis olarak çalışan sayısı azaltıldı. 150 kadar mühendise 6 brüt maaş karşılığında işten çıkma teklifi verilmiş. Yapay Zeka beyaz yakalı mühendisi de işinden etti. Fabrika tamamen yönetimin inisiyatifinde işliyor. İşçilerin çoğu borçlandığı için dayatılan çalışma koşullarına uymaya çalışıyor. Bu durumda her işçi kendi çevresinde, vardiyalarının arasında güven temelinde ekip oluşturmanın yollarını bulmalı. Bu hem iş güvencesi için gerekli hem de belirsizlik dolu yeni yıla hazırlık için gereklidir. (Bir İşçi) (01.11.26)

Saldırı dalgasını göğüslemeliyiz!

Smart Solar

İzmir Aliağa'da bulunan ve güneş enerjisi panelleri üreten Smart Solar işyerinde geçtiğimiz ay başarılı bir mücadele olmuş, mücadele sayesinde atılan işçiler işe geri aldırılmıştı. İşçiler, Türk İş'e bağlı Tes İş Sendikasından ayrılıp DİSK Enerji Sen'e geçmiş, bu tercih işverence kabul edilmişti.

Patronun bu kararı muhtemel ki, Türk İŞ Genel Başkanının da sendikası olan Tes-İş'in yetkiyi kaybetmesi üzerine, yine sendikacılarca işverene akıl verilerek hem işçi çıkartılması hem de yasanın patronlara verdiği hakka dayanarak yetkiye itiraz edilerek sürecin yıllara varacak biçimde uzatılması cihetine gidildi. Patron karlı işini sürdürmek için işçinin sendika değiştirmesinden pek de itiraz etmeyeceğini düşünebiliriz. Ancak kurnazlığı, yasaları ve işçilere ihaneti en iyi bilen sendika bürokratları olduğu için, patrona aklı onlar vermiş olmalıdır.

Patron ani tutum değiştirerek 85 işçiyi işten çıkardı. Bu yazı yazıldığında işçiler fabrika önünde direnişlerinin 20'inci günündeydi. Patron yaptığı işte o kadar acemi ki, işçilere işe girişte imzalatmaya kalktığı muavvafaknameyi işçiler itiraz ederek ve "yasal haklarım saklı kalmak koşuluyla" ibaresiyle

smart solar işçileri

imzalamaları üzerine imzalatmaktan vazgeçti. Direniş hem içeride hem dışarıda devam ediyor. Kuşkusuz bu önemli ancak uzun sürecek bir direniş için ne sendikaların ekonomik gücü var ne de işçilerin işsizliği sürdürme gücü. Patronlar bunu da bilerek yasalardan doğan haklarını kullanıp hem itirazlarını mahkemelere taşıyıp sendikanın toplu sözleşme yapabilme gücünü kırmayı deniyorlar hem de işçi çıkartıp tehditlerini bir üst seviyeye çıkartıyorlar.

Volvac

İstanbul Tuzla'da bulunan Volvac fabrikasında da benzer bir durum var. Birleşik Metal-İş sendikasının işyeri çoğunluk yetkisi gelmeden sendikaya öncülük eden 5 işçi işten çıkartıldı, yetki gelince 30 işçi daha işten çıkartıldı. Üretimde çalışan işçilerin tamamı işten çıkartıldı. 30 Ekimden beri işyerinde üretim yapılmayan fabrikada yalnızca sekreterlik, insan kaynakları ve satış bölümlerinde çalışanlar kaldı.

Burgman

Tuzla'da bulunan, DİSK/Tekstil İşçileri Sendikasının örgütlü olduğu Burgmann fabrikasında, patronun toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde enflasyonun altında ücret artışı dayatması nedeniyle anlaşma sağlanamayınca işçiler 30 Ekim'de greve çıktı.

Yine İmbat Madencilik…

Manisa Soma'da İmbat Madencilik bünyesinde çalışan ve aylardır maaşları ile geriye dönük alacakları için mücadele eden madencilerin Ankara'ya yürüyüşü bir kez daha engellendi.

Bağımsız Maden İşçileri Sendikasının diğer bir grup işçinin hakkını alması üzerine, Türk Maden-İş Sendikası üyeleriyle yürüyüş kararı aldı. Aylardır ödenmeyen maaşları ile Toplu İş Sözleşmesi'nden doğan geriye dönük alacaklarının ödenmesi talebiyle mücadele edilecek ama sendikanın bunu yapacak ne bir bakış açısı var ne de niyeti. Göstermelik bir eylem planlamak istiyor. Bu yolla hak alınamayacağını maden işçisi de öğrenmiş olmalı. (01.11.26)

Siyasetin Gündemi

Halk TV kapatıldı… Muhalif gazetecilere baskı artıyor

Ekim ayının başında 2009 yılından bu yana internetten muhalif bir gazetecilik yapan T24'e ve X hesabına "Türk aile yapısını zayıflatmak" gibi bir gerekçeyle erişim engeli getirildi. Konu LGBTİ dernekleri hakkında yayın yapmak. Adalet Bakanlığı bir süredir LGBTİ derneklerine ve çalışmalarına yönelik baskı yapıyor ve yöneticilerini tutuklama yoluna gidiyor. Tabii ki T24'e erişim engeli için bu bir bahanedir. Daha önce de Tele 1 televizyonu ile Açık Radyo kapatılmıştı.

14 Ekim sabahı yüzlerce polisle Halk TV'ye yönelik baskın yapıldı. Halk TV'ya kayyum atanarak kapatılmış oldu. Gerekçe sahibi hakkında yürütülen mali soruşturma. Sahibine yönelik soruşturma ile bir TV kanalının kapatılması arasında ilgi nedir? TV kanalı bu mali suçların aracı mıdır? Hayır tabii ki, maksat bahane olsun!

Halk TV son dönemde muhalif medyanın en bilinen ismi olmuş, yakın çevresinin dışında AKP'li kesimlerce de izlenir olmuştu. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı, açıklamasında Mahiroğlu'na ait diğer şirketlere de TMSF tarafından kayyum atandığı kaydedildi. Hakkında gözaltı kararı bulunan Mahiroğlu Türkiye'de yaşamıyor.

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, KRT TV'de katıldığı programda Halk TV'yi "24 saat yalan haber yapmakla" suçlamıştı. Cafer Mahiroğlu için de, "Sahibi yabancı bir ülkede olup da kendi ülkesinde yayın yapan bir televizyon kanalı dünyanın hangi ülkesinde var?" demişti.

Ekim ayı içinde BirGün gazetesinden İsmail Arı yeniden tutuklandı. Radyo ve Televizyon Üst Kurulu'nun (RTÜK) eski başkanı Ebubekir Şahin'in şikayeti üzerine "kamu görevlisine görevinden dolayı hakaret" ve "halkı yanıltıcı bilgiyi yayma" suçlamasıyla çarşamba günü tutuklandı.

Muhalif gazeteciler İsmail Saymaz ve Murat Ağırel fon konusunda halkı yanıtıcı haber iddiasıyla Ticaret Bakanının şikayeti üzerine ev hapsine alındı.

BİA Medya Gözlem Raporu'na göre, yalnızca son üç aylık dönemde en az 7 gazeteci cezaevine gönderildi; 52 habere erişim engeli getirildi. Son bir yılda ise tutuklanan gazeteci sayısı en az 22'ye ulaştı.

AKP hükümeti neredeyse bütün Tv kanallarını denetimi altına almış durumda. Tüm kanallar devlet televizyonu gibi yayın yapıyor. Bu uygulama sadece Türkiye'ye ve AKP'ye ait değil. Bütün totaliter rejimlerde medya ve gazetecilere baskı yapılmaktadır. Nitekim Macaristan ve Sırbistan'da halk hareketleriyle seçimlerde iktidarların değişmesinin ardından devlet televizyonları yaptıkları yayınlar için halktan özür dilemek zorunda kaldılar.

AKP yönetimi medyayı baskı altına alarak pisliklerinin ortaya dökülmesini engellemeyi amaçlıyor. Ancak bunu ne AKP ne de başka ülkelerin iktidarları yapamadılar. Er ya da geç gerçekler gün yüzüne çıkacaktır. (01.11.26)

Sel değil rant öldürür: Sorumluları tanıyoruz!

Yağış dengesinin agresif yönde bozulması, ani ve aşırı yağışların yol açtığı seller, kapitalist kentleşmenin acı sonuçlarını görmemizi sağlıyor. İstanbul gibi 20 milyon nüfusa yaklaşan bir metropol kentte, rant uğruna dere yataklarına yapılan konutlar, bu yataklara kurulan mahalleler Ayazağa mahallesinde olduğu gibi, bu ani ve aşırı yağış anında eski dere hallerine dönerek önüne kattığı her şeyi silip süpürüyor. Can kayıplarına da yol açıyor. Sorumlu ortada yok!

14 Ekim'de yaşanan resmi olarak 8 kişinin ölümüne 6 kişinin de kaybolmasına yol açan selin sonuçlarından siyasi olarak kimler sorumlu, bunlar ortaya çıkarılmayacak mı? İstanbul 25 yıl boyunca önce Tayyip Erdoğan ve sonrasındaki AKP'li belediyelerce yönetilmiştir. İmar planlarını onlar yapmış olmasına rağmen, her feci durumda olduğu gibi hiçbir sorumlulukları yokmuş gibi davranıyorlar.

AKP yönetimi tüm bunlar ortadayken, Kanal İstanbul, Kuzey Marmara Otoyolu, üçüncü köprü, İstanbul Havalimanı gibi projeler ve yapılaşmayla şehrin su havzalarının doğal yapısını bozmaya devam ediyor.

Sorumlular belli, hesap sorulması için bu rantçı düzenle çıkar bağı olmayan siyasi ve toplumsal bir kuvvete ihtiyaç var. (31.10.26)

Sendikaların Kartal'da miting çağrısı

DİSK'e bağlı çeşitli sendikalar (Birleşik Metal-İş, Basın-İş, Sinema Emekçileri Sendikası (Sine-Sen), Sosyal-İş, Bank-Sen, BTO-Sen, Dev Yapı-İş, Güvenlik-Sen, Limter-İş, Nakliyat-İş) 29 Kasım Pazar günü İstanbul Kartal Meydanı'nda miting yapacaklarını açıkladılar. Açıklamada "Fon krizinin faturasını zamlar ve vergilerle halka kesmeye çalışanlara, vergi yükünü emekçilerin sırtına yıkarken sermaye sınıfını koruyanlara karşı mücadeleyi yükseltiyoruz" denildi. DİSK Genel Merkezini anlıyoruz, onların mücadeleyle pek ilgisi kalmadı; mücadeleci diyeceğimiz sendikaların bu çağrısında da vergi konusu ön planda. Vergi konusunun son yıllarda orantısız biçimde sendikalarca öne çıkartılması nedenini düşünmek gerek. Ücretler üzerindeki vergi yükü az değil. Ancak başta DİSK olmak üzere tekrar edilen bu eylem vergi daireleri, TÜİK binasının önünü bir türlü aşmıyor. Bu haliyle sömürü düzeninde esas sorumlunun gizlenmesine dönüştüğünü söylemeliyiz.

Sendikaların açıklamasında, "Başta DİSK, TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ olmak üzere işçi konfederasyonlarını, kamu çalışanları konfederasyonlarını, meslek örgütlerini; emeklileri, gençleri, kadınları, doğa savunucularını, demokrasiden ve emekten yana tüm demokratik kitle örgütlerini, dernekleri ve siyasi partileri; 29 Kasım Pazar günü İstanbul Kartal Meydanı'nda omuz omuza vermeye çağırıyoruz" denildi.

Bu davet edilenlerin büyük kısmının mücadele kaçkını olduğunu biliyoruz. Mücadeleci olduğu iddiasındaki bu sendikaların da bir kaçı hariç barajı geçememiş sendikalar, üyeleri çok az. Küçümsemek için değil, fiili durum bu olduğu için söylüyoruz.

Geleneksel miting formatında hareket ettiklerini her mitingde olduğu gibi onlarca talebin sıralandığı liste içerisinde bütçe, fon, kayyumlar, işsizlik, sendikal baskı, emekliler, ücretler vb. her şeyi sıralamalarından anlıyoruz. Bu haliyle önceki adet yerini bulsun mitinglerinden pek farkı olmayacaktır. Umarız bildiride vurgulandığı gibi ortak mücadele hattının bir başlangıcı olacak bir miting ortaya çıkar.
(01.11.26)

Esenyurt'ta kayyum soygunu

AKP üst yöneticilerinin dahil olduğu yolsuzlukların her gün bir yenisine şahit oluyoruz. Bu kez adres Esenyurt. CHP'li belediyelere kayyum atmaya başlanan ilk yer olan Esenyurt'a iki yıl önce atanan profesyonel kayyumcu, daha önce Beyoğlu Belediye Başkan Yardımcısı olan Yusuf Ulutaş. Bu da AKP döneminin yetiştirdiği "mümtaz genç soyguncu"lardan biri. Esenyurt Belediyesinde bazı ihalelere fesat karıştırıldığı ve ihale ödemeleri üzerinden rüşvet alındığı iddialarıyla evinde arama yapıldı. Aramada 450 bin 854 dolar, 31 bin 815 Euro ve 2 milyon 580 bin liranın yanı sıra 35 bilezik, 36 kolye, 42 küpe, 17 yüzük, 9 bileklik, 4 saat, 2 Rolex marka saat ile çeşitli ziynet eşyaları bulundu. Ayrıca biri ruhsatsız 3 silah bulunmuş. Belediye Başkan Yardımcısı olan bir kişinin para trafiği kız kardeşi Tuba Ulutaş Şenyürek'miş. İkili arasındaki işlem hacminin 212 milyon 155 bin 533 lira olduğu kaydedildi. Artık üstü örtülemez olan ya da soygundan elde ettiği paraları paylaşmayanlar ortaya çıkıyor. Bir nevi Susurluk kazası olmasa, ülkücü mafya-siyaset-emniyet arasındaki ilişkinin somut olarak ortaya çıkmayacağı gibi. Yine devamla söylemek gerekiyor ki, eğer üzerine gidilmezse, bu ortaya saçılan soygunların akıbeti de Susurluk Kazası sırasında olduğu gibi hasıraltı edilecektir.

Üzerine gidilmezse dedik ancak üzerine gideni bırakın haber yapan gazeteciler elektronik kelepçelerle ev hapsinde ya da tutuklular. İsmail Saymaz ve Murat Ağırel bunlardan ikisi. Her iki gazeteci de Ticaret Bakanı Ömer Bolat'ın fon krizinden kazanç sağladığına dair haber yapmaları ve bakanın şikâyeti üzerine ev hapsindeler. AKP hükümetinin genişleyen nüfuzu, hesap sorulmaz gücüne olan inanç, yetiştirdiği genç soyguncular marifetiyle inanılmaz miktarlarda paralara sahip oluyorlar. Bunlardan hesabı "emekçiler" soracak sözü tam da bu nedenle bir kez daha önemli olmaktadır.
(01.11.26)

Uluslararası Gündem

Fransa

İşçilerin yön verebileceği meşru bir ayaklanma.

24 Ekim Cumartesi günü, yüzbinlerce genç ve işçi yeniden sokağa çıktı. Oysa hükümet, sağ ve aşırı sağ – tüm medya aracılığıyla – bizi korkutmak ve göstericileri kötülemek için her şeyi yapmıştı. Valilikler, tehditleri ve gösteri yasaklarını çoğalttıydı. Bu manevralar tam tersi bir etki yarattı: Yine büyük insan kalabalığı toplandı ve bunu sevinçle karşılıyoruz!

Bu durum, hükümeti lise öğrencilerine bazı vaatlerde bulunmaya zorladı. Bunların çoğu boş vaatler olsa da, hükümetin bir adım atmak zorunda kalması bile, hakkımızı savunmanın tek yolunun mücadele etmek olduğunun kanıtıdır. Bu nedenle, eğitim ve sağlık alanlarındaki yetersizliklere, düşük maaşlara, enerji fiyatlarına ve baskıya karşı hareketimizi derinleştirelim!

Yoksullara hoşgörü yok!

Yaklaşık 10.000 genç gözaltına alındı. Bazıları bir karton parçasına "ACAB" (All Cops Are Bastards) yazdıkları için, diğerleri ise polislere taş attıkları için! Hükümet, gösteri ve ifade özgürlüğünü savunduğunu söylüyor… tabii bu özgürlükleri kullanmak istediğinde değil! Eğer bu yoksul bir ülke olsaydı, 17 Ekim'deki yağmalamaları "açlık ayaklanmaları" olarak nitelendirir ve bunların nedenlerini sorgulardık. Burada ise anlamaya çalışmak söz konusu bile değil, körü körüne kınamak ve hapis cezasına çarptırmak gerekiyor! Onlarca genç, birkaç yüz avroluk ganimet yüzünden şimdiden hapiste yatarken, milyonları yağmalayan politikacılar ya da şirket patronları ise tek bir gece bile hapiste yatmayacaklar. Hükümetin mesajı açık: Sömürülen sınıflara ait iseniz, yerinizde kalmalısınız. Biraz eğitim, biraz iş, biraz barınma hakkımız var ve bunlarla yetinmeliyiz!

Dışlanıyoruz, ayrımcılığa maruz kalıyoruz. Irkçılığa maruz kalıyoruz ve giderek artan bir şekilde ırkçı şiddete de maruz kalıyoruz; geçen Cuma Trappes'te olduğu gibi, sırf Siyah ya da Arap oldukları için Pengo Bossio Wangi'nin öldürüldüğü ve beş kişinin ağır yaralandığı olayda olduğu gibi, vurulma riskiyle karşı karşıyayız. Yine de sessiz kalmalı ve "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" ilkelerine saygı göstermeliymişiz. Bu ikiyüzlülük gençliğin bir kısmını öfkelendiriyor ve haklılar! 24 Ekim Cumartesi günü, göstericiler gençlerin durumunu, pahalı yaşamı, savaşları, polis şiddetini ve ırkçılığı aynı anda kınadılar. Ve bu çok iyi, çünkü tüm bu öfkeler tek bir öfkeye dönüşüyor ve derin bir değişim arzusunu yansıtıyor.

Gerçek yağma

Büyük patronlar, işçilere ve halk sınıflarına karşı bir savaş yürütüyor. Sömürü, düşük ücretler ve enflasyonun yarattığı soygun, yasalarca meşrulaştırıldıkları için yağma olarak görülmüyor. Akaryakıt fiyatlarını tavan yaptırmanın yasadışı bir yanı yok, ancak bu kesinlikle bir "hırsızlık"tır; çünkü cüzdanlarımızdan alınan onlarca, hatta yüzlerce avro, doğrudan petrol şirketlerinin hissedarlarının kasalarına akıyor.

Kapitalist toplum, burjuvaziye tanınan yağma hakkı üzerine kurulmuştur. Burjuvazi, emeğimizin ürünlerini çalıyor ve dünyayı talan ediyor; toplumun imkânları, ilerlemesi ve muazzam zenginlikleriyle giderek daha fazla uçurum oluşturan yoksunluklar dayatıyor.

Sefalet eken, öfke biçer!

Bugün, öfke Fransa'da, ama aynı zamanda Belçika'da, İtalya'da, Portekiz'de, İspanya'da, Arnavutluk'ta da yükseliyor. Her yerde, milyonlarca kadın ve erkek, giderek daha açgözlü hale gelen bir parazit azınlık tarafından isyana itiliyor.

Yükselen bu isyanın güç dengesini tersine çevirebilmesi için, işçilerin hareket içindeki yerlerini almaları ve grevler yoluyla protestoları ve direnişi işyerlerine taşımaları gerekiyor. Çünkü sistemin kalbi, yani kâr makinesi tam da burada.

Hükümet, asgari ücretin endekslenmesini erken yapmayı düşündüğünü söyleyerek işçilerin öfkesini yatıştırmayı umuyor. Asgari ücreti 15 avro artırmayı planlıyor; bu bir provokasyon olur, çünkü biz sadaka istemiyoruz, onurlu bir yaşam sürme hakkımızı talep ediyoruz. Bize gereken, aylık en az 2.200 avro net ücret ve tüm maaşlara en az 300 ila 400 avro zamdır! Sendika konfederasyonları, tüm sektörlerden işçileri 5 Kasım'da bir günlük greve çağırıyor; işte çağrılardan biri olan bu çağrıya mutlaka katılım gösterilmelidir. (LO, 26.10.26)

Arnavutluk

Protesto hareketi yayılıyor

Arnavutluk'ta, 31 Mayıs'tan bu yana Başbakan Edi Rama'ya karşı süren barışçıl eylemler, 12 Ekim haftasında giderek daha kalabalık ve kararlı hale gelen şiddetli protestolara dönüştü.

Dört aydan fazla bir süredir, her gün binlerce kişinin katıldığı hükümet karşıtı gösterilerde, on üç yıldır iktidarda olan ve rejimin yolsuzluğunun sembolü haline gelen Edi Rama'nın istifası talep ediliyor. Bu gösteriler, ABD Başkanı Donald Trump'ın kızı Ivanka ve damadı Jared Kushner ile bağlantılı bir lüks otel kompleksi projesinin ortaya çıkmasıyla başladı. Proje, Adriyatik Denizi'nin girişinde yer alan Sazan Adası'nda, Edi Rama'nın yasayı değiştirmesine kadar kanunla korunan doğa rezervlerinin tam ortasında bulunuyor.

Sakin ve barışçıl geçen protestolara "pembe flamingo devrimi" adı verilmişti. Ancak 13 Ekim Salı gününden itibaren hareketin görünümü değişti. İktidar tarafından görmezden gelinmekten ve hor görülmekten bıkmış protestoculara binlerce öğrenci katıldı ve hareket radikalleşti. Her gün başkent Tiran kızışıyor. Kamu binaları ateşe verildi, bankalar tahrip edildi, trafik ışıkları yıkıldı, trafik işaret levhaları söküldü ve çöp kutuları yakıldı. 15 Ekim Perşembe günü, protestolar birçok kente yayıldı. 18 Ekim Pazar günü, protestolar şiddetli bir hal aldı ve başkenti bir savaş alanına çevirdi. Polise destek olmak üzere özel kuvvetler sevk edildi. Kalkanlar, gaz maskeleri ve tazyikli su araçlarıyla donanmış olan bu birimler, yolsuzluk ve eşitsizliklere karşı protesto eden öğrencilere karşı göz yaşartıcı gaz ve plastik mermi kullandı. Bazı polisler pompalı tüfekle ateş açtı. 1.000'den fazla kişi gözaltına alındı; bu, 2,4 milyon nüfuslu bir ülke için son derece yüksek bir rakam.

Bu öfke patlaması, 1991'de sözde komünist rejimin çöküşünden bu yana biriken otuz beş yıllık sıkıntıların sonucudur. Demokrasi ve ekonomik kalkınma vaatleri çok geçmeden boşa çıktı ve küçük bir oligarşi ve kapitalist azınlık ülkeyi yağmalamaya başladı.

Avrupa Birliği tarafından desteklenen ve Trump klanıyla iş ilişkisi içinde olan Edi Rama, şimdiye kadar iktidardan ayrılmayacağını yinelemişti. Argümanları tükenince, göstericileri Rusya tarafından manipüle edildikleriyle suçladı.

Halkın harekete geçmesi, Edi Rama'nın sonunu getirebilir. Gerçek bir değişim için ise sistemin tamamını hedef almak gerekecek. (LO, 21.10.26)

Yunanistan

Lise öğrencileri ve üniversite öğrencileri protesto düzenledi

21 Ekim Çarşamba günü, binlerce öğrenci, Atina, Selanik, Patras gibi büyük Yunan şehirlerinde ve yaklaşık 50 diğer küçük şehirde protesto düzenledi. İlköğretim ve ortaöğretim öğretmen sendikaları ile kamu çalışanları federasyonu da gençlere destek olmak ve maaş artışını talep etmek amacıyla grev çağrısında bulundu.

Herkes, öğretmen eksikliğine, tavanları çökmekte olan, elektrik ve gaz tesisatları eskimiş ve bakımsız olan okul binalarına karşı protesto ediyor; örneğin, Atina'daki büyük bir okulun kapanmasına neden olan bu sorunlar. Öğretmen eksikliğini kınıyorlar; aylık 500 avroluk konut yardımı, ücretsiz yemek ve ulaşım, daha fazla öğrenci yurdu ve eğitim bütçesinin artırılmasını talep ediyorlar.

Sorunun temelinde, ister öğretmen, ister öğrenci, ister anne-baba olsun, eğitim bütçesindeki kesintiler ve genel olarak kemer sıkma politikaları yatıyor. Fiyatlar Avrupa Birliği seviyesindedir ve "yükseltilmiş" asgari ücret net 920 avroyu geçmemektedir. Büyük şehirlerde kiralar felaket boyutlarda artmıştır: Atina'da on yılda %100'ün üzerinde, Selanik'te de neredeyse aynı oranda artış yaşanmıştır. Hayatta kalabilmek için iki ya da üç işte çalışan çok sayıda işçi bulunmaktadır.

Gençler, kendileri ve anne babaları için bu yaşamı reddediyor; anne babaları, ihmal edilmiş kamu eğitiminin eksikliklerini gidermek için onlara akşam dersleri ödetmek üzere, bazen ayda 300 ila 600 avro arasında borçlanıyor.

Atina'da, en kararlı lise ve üniversite öğrencileri, Parlamento binasının önündeki Sintagma Meydanı'na çadırlar kurdu. Halkı, "kârın her şeyden önce geldiği" bu politikaya karşı protesto etmek üzere kendilerine katılmaya çağırıyorlar.
(LO, 28.10.26)

Brezilya

Lula yeniden seçildi, aşırı sağ tehdit olmaya devam ediyor

Tüm tahminlerin aksine, İşçi Partisi'nin (PT) adayı Luiz Inácio Lula da Silva, ilk turda aşırı sağcı aday Flávio Bolsonaro'nun gerisinde kalmış olmasına rağmen, %51,79 oy oranıyla Brezilya cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazandı.

Sonucu değiştiren şey, özellikle son derece yoksul bir bölge olan Nordeste'de en yoksul kesimin seçimlere yeniden katılımı oldu. Dört yıllık sol hükümetin ardından hayal kırıklığının büyük olması nedeniyle, ilk turda (oy kullanmanın zorunlu olduğu halde) bu kesimin oy kullanmama oranı yüksekti. Yaşam hâlâ zor; her on işçiden yedisi 540 avrodan az kazanıyor. São Paulo'da bir kişi için temel gıda sepetinin maliyeti asgari ücretin %61'ini oluştururken, basit bir iki odalı dairenin kirası neredeyse iki asgari ücrete mal oluyor.

25 Ekim'de São Paulo sokaklarında Lula'nın destekçileri, onun yeniden seçilmesini kutluyor.

Siyah ve melez işçiler, hem en düşük ücretlere maruz kalıyor hem de ırkçılıkla yıpranmış devlet aygıtının şiddetine maruz kalıyor. 2025 yılında Brezilya polisi 6.602 kişiyi öldürdü; bu bir rekor: Günde 18 kişi öldü; bunların %82'si siyahlar ve melezlerdi; PT'nin yönettiği Bahia eyaleti de dahil olmak üzere, polis tarafından öldürülenlerin oranı açısından ikinci sırada yer alıyor. Bir Siyah, bir Beyaz'a kıyasla polis tarafından öldürülme riskini üç buçuk kat daha fazla taşıyor. Adalet sistemi de bu durumu yansıtıyor: Mahkumların yaklaşık %70'i Siyah veya melezken, bu gruplar nüfusun %56'sını oluşturuyor.

İki tur arasında Lula hükümeti, işçilerin oylarını kazanmak amacıyla bazı önlemler aldı. İkinci turdan birkaç gün önce ödenen "aile yardımı"nı %15 artırdı. En önemlisi, 14 Ekim'de Senato altı günlük çalışma haftasının kaldırılmasını onayladı: çalışma süresi, maaş kesintisi olmaksızın 44 saatten 40 saate düşecek. Bu önlem 2019'dan beri hazırlık aşamasındaydı, ancak işçiler tarafından o kadar büyük bir beklentiyle karşılanmıştı ki, çalışan ile patron arasında müzakere edilen esnek çalışma saatlerini savunan sağ kanat – Flávio Bolsonaro da dahil olmak üzere – seçimlere on bir gün kala bu tasarıyı onayladı. Bu gelişme, yoksul seçmen kitlesini Lula'nın arkasında yeniden harekete geçirdi. Lula, patronlarla uzlaşmacı bir politika izlemesine rağmen, birçok işçi için hâlâ kendi adamlarından biri olarak görülüyor: eski bir metal işçisi sendikacısı ve diktatörlük döneminde büyük grevlerin lideri.

Bolsonaro baba ve oğlunun karıştığı çok sayıda mali skandal, özellikle de Flávio Bolsonaro'nun Brasília'daki lüks villası için BRB bankasından alınan ve faiz oranı sıradışı bulunan bir kredi, kararsız seçmenleri ikna etti.

Lula ayrıca, Brezilya'dan gelen mallara %25'lik ek vergi uygulayan ve Brezilyalıların çok değer verdiği kamu ödeme sistemi Pix'e saldıran ABD karşısında ulusal egemenlik konusunu sonuna kadar kullandı. Flávio Bolsonaro ise Washington'a ülkenin stratejik madenlerini teklif etmeye gitti. Emperyalizm tarafından talan edilmiş bir Latin Amerika'da bu durum, pek çok işçi için ve hatta kendilerini ABD'nin hakimiyetinden koruyabilecek bir devlet isteyen burjuvazinin bir kısmı için de önemlidir. Finans ve tarım sektöründen oluşan bir başka kesim ise Bolsonaro'ya güveniyordu: Borsa, ilk turun ertesi günü yaklaşık %8 oranında sıçramış, Lula'nın zaferinin ertesi günü ise çökmüştü.

Lula'nın ulusal egemenlikçiliği burjuvaziye karşı değildir: O, ulusal çıkarlarını savunuyor ve işçileri de bu çıkarların peşinden sürüklüyor.

Cumhurbaşkanlık seçimlerini kaybetmesine rağmen, yerel seçimlerin çoğunu kazanan aşırı sağ, etkili olmaya devam edecek. Seçilmiş milletvekilleriyle parlamentodaki en büyük grubu oluşturan Bolsonaro'nun partisi, lideri muhtemelen adaletten korktuğu için ülkeyi terk etmiş olsa da siyasi yaşamda etkili olmaya devam edecektir. Lula, halk sınıflarının aleyhine pek çok taviz vererek yönetmek zorunda kalacaktır. İşçilerin Lula'nın zaferini kendilerinin zaferi olarak görmeleri için hiçbir neden yoktur. (LO, 28.10.26)

İsrail-Filistin: Savaş ve etnik kıyım

Gazze'de savaş yaklaşık üç yıldır devam ediyor. Yürürlükte olduğu varsayılan ateşkesin aksine, Ekim 2025'ten bu yana 1.300'den fazla Filistinli, İsrail ordusunun bombaları, dronları ve kurşunlarının hedefi olarak hayatını kaybetti. Filistin Sağlık Bakanlığı'na göre, Filistin tarafındaki toplam ölü sayısı 73.500'ün üzerindedir.[...]

2,2 milyon Gazze'linin büyük çoğunluğu bombalar nedeniyle evlerini kaybetti ve enkazların arasında çadırlarda yaşamaya mecbur kaldı. Elektrik erişimi olan tek Gazze'liler, güneş panellerine sahip olan az sayıdaki kişilerdir. Su altyapısının %90'ı hasar görmüş veya tahrip edildiği için içme suyu sıkıntısı yaşanmaktadır. Hastanelerin ve sağlık tesislerinin çoğu artık sağlık hizmeti sunamaz durumda ve ilaç sıkıntısı yaşanıyor. Birleşmiş Milletler'e göre, Gazze'deki 1,4 ila 1,6 milyon Filistinli "son derece ciddi düzeyde gıda güvensizliği", yani kıtlık yaşıyor.

Barışsız Trump Planı

2025 yılının Ekim ayında imzalanan ve Gazze için "barış planı" olarak adlandırılan Trump planı, ilk aşamada Hamas'ın 7 Ekim 2023'ten beri Gazze'de tutulan son İsrailli rehineleri serbest bırakmasını, İsrail ordusunun ise insani yardımın yeniden girişine izin vermeyi kabul etmesini öngörüyordu. Oysa, Gazze'nin güneydoğusunda, Mısır sınırında bulunan Kerem Şalom sınır kapısı açılmış olsa da, bu kapı yalnızca kamyonlara hizmet vermektedir ve İsrail askerlerinin uyguladığı titiz kontroller nedeniyle bu kapıdan geçen kamyon sayısı oldukça azdır. Böylece, UNICEF (Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu)'e göre, Mayıs ve Haziran 2026 arasında Mısır'dan yola çıkan 633 kamyonun sadece 280'i bu geçide ulaşarak yükünü boşaltabildi. [...]

Trump'ın planının ikinci aşamasının, tutsakken ölen İsrailli rehinelerin cenazelerinin iadesinin ardından 14 Ocak 2026'da başlaması öngörülüyordu. Bağımsız kabul edilen on beş Filistinli isimden oluşan bir Gazze Yönetim Ulusal Komitesi (CNAG), Trump'ın bizzat başkanlık edeceği bir Barış Konseyi'nin yetkisi altında kurulacaktı. Bu yapıların hiçbiri fiilen varlık göstermedi. Barış Konseyi yine de 19 Şubat'ta Washington'da, dünya basınının gözü önünde ve ABD başkanının katılımıyla bir kuruluş toplantısı düzenledi.

Başkan, her zamanki gibi, dünyadaki tüm çatışmaları çözebileceğini iddia ederek böbürlendi. O günden bu yana başka hiçbir toplantı yapılmadı. CNAG'ye gelince, bu kuruluş kesinlikle hiçbir rol oynamamaktadır ve temsilcileri, İsrail yetkilileri tarafından izin verilmediği için Gazze'ye hiç gidememişlerdir.

İmzalanan anlaşmalara göre, Gazze topraklarının yarısından biraz fazlasını işgal eden ve bu renge boyanmış beton bloklarla işaretlenmiş bir "sarı çizgi" ile sınırlandırılan bölgede bulunan İsrail ordusu, yerini kademeli olarak uluslararası bir silahlı güce bırakmayı kabul etmişti. Gerçekte ise bu güç hiçbir zaman kurulmadı ve İsrail ordusu geri çekilmek bir yana, sarı çizgiyi giderek daha batıya, kıyı şeridine doğru kaydırdı. Netanyahu da hedeflerini hiç gizlemedi ve Mayıs ayı sonunda düzenlediği bir basın toplantısında şöyle dedi: "Şu anda toprakların %60'ını kontrol ediyoruz. [Ateşkesin yürürlüğe girmesinden sonra] %50'deydik, %60'a çıktık; talimatım [...] %70'e çıkmak. » Aylar geçtikçe giderek genişleyen İsrail kontrolündeki bölgede, dozerler, sakinlerin geri dönüşünü imkansız kılmak amacıyla bombalarla henüz yok edilmemiş her şeyi tamamen yıkıyor. Böylece 2,2 milyondan fazla Filistinli, üçte ikisi küçültülmüş bir toplama kampına dönüşen bu topraklarda hayatta kalmaya mecbur kalıyor.

Hamas siyasi bir çıkmazda

Hamas ise son dönemde, Trump planının uygulanmasına engel olmak istemediğini göstermek için çeşitli adımlar attı. 6 Temmuz'da Gazze Şeridi'ndeki yönetim organlarının feshedildiğini duyurduktan sonra, İslamcı örgüt Ağustos başında milislerinin silahsızlandırılmasını kabul etti. Üç yıllık korkunç bir savaşın ardından büyük ölçüde zayıflamış olan bu milisler, yine de ortadan kalkmamış ve hatta İsrail ordusunun boşalttığı bölgelerin kontrolünü yeniden ele geçirebilmişlerdi. Silahsızlanmaya hazır olduğunu söylemekle bunu fiilen gerçekleştirmek arasında elbette bir fark vardır. Ancak Hamas, o ana kadar böyle bir açıklamayı bile reddetmişti.

Bu geri adım, Hamas'ın politikasının kendisini ve özellikle de Filistin halkını sürüklediği çıkmazı ortaya koyuyor. 7 Ekim saldırısını düzenleyerek, İsrailli sivillere yönelik katliamlar gerçekleştirip rehineler alarak Hamas, Filistin meselesini yeniden gündeme getirmek ve işgal altındaki topraklarda yaşayanlar

arasında tek gerçek savaşçı örgüt imajını pekiştirmek istemişti. Filistin halkı bunun bedelini çok ağır ödedi; zira Netanyahu, o zamana kadar sahip olmadığı İsrail halkının desteğinden yararlanarak gerçek bir imha savaşına girişebildi.

Hamas'ın bugünkü durumu ve halkı üzerindeki etkisi ne olursa olsun, ne Hamas ne de genel olarak Filistin milliyetçi örgütleri ortadan kalkmayacaktır. Savaş, yıkımlar ve on binlerce kişinin ölümü, bu halkın içinde kaçınılmaz olarak bir intikam arzusunu uyandırdı ve sayısız savaşçı adayı ortaya çıkardı. İsrail'in mevcut politikası, yalnızca yeni çatışmalara zemin hazırlayabilir.

Gazze ve Batı Şeria'da kolonileştirme ve etnik tasfiye 2022 genel seçimlerinin ardından iktidara gelmek için Netanyahu, sağcı partisi Likud ile seçmenlerin yaklaşık %10'unu temsil eden aşırı milliyetçi ve ırkçı partiler arasında bir koalisyon kurmak zorunda kalmıştı. Bu partilerin temsilcileri önemli görevlere getirildi: Örneğin Itamar Ben Gvir, Ulusal Güvenlik ve Sınır Polisi'nden sorumlu oldu; Bezalel Smotrich ise Maliye ve Savunma bakanlıklarını üstlendi. Bu hükümet, öncekilerden daha da fazla, Batı Şeria'daki kolonizasyona hız kazandırdı; ancak bu, çok daha önceden başlamış bir politikanın devamı. Örneğin, Ağustos 2025'te Netanyahu hükümeti, Batı Şeria'daki Yahudi nüfus için yaklaşık 3.400 konutun inşasını içeren E1 projesini onayladı. Bu projenin hayata geçirilmesi, söz konusu bölgeyi ikiye bölerek Filistin devletinin kurulmasını imkansız hale getirecektir.

Aslında E1 projesi, 1975 yılında o dönemde Yitzhak Rabin'in liderliğindeki İşçi Partisi hükümeti tarafından Ma'ale Adumim kolonisinin kurulmasından beri vardır. Amaç, bu koloni ile Kudüs şehri arasında kentsel bir bağlantı oluşturmaktı. Yıllarca askıya alınan proje, 1994 yılında, İsrail'in Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ile Oslo Anlaşmaları'nı imzalamış olduğu bir dönemde, yeniden iktidara gelen Rabin tarafından yeniden başlatıldı.

Filistin topraklarının kolonileştirilmesini teşvik ederek, İşçi Partisi'nin kendisi sağ ve aşırı sağın yükselişini beslemiş ve bu yükseliş sonunda kendi sonunu hazırlamıştır. 1948 ile 1977 yılları arasında egemen konumda olan İşçi Partisi, bugün önemli ölçüde zayıflamış durumda; oyların yalnızca %5'ini alabilmekte ve iktidardan kalıcı olarak dışlanmıştır.

Ekim sonunda yeni bir genel seçim yapılması beklenirken, anketlerde kötü durumda görünen Netanyahu, Filistinlilerin Gazze ve Batı Şeria'dan sınır dışı edilmesini açıkça savunan en radikal aşırı sağın söylemlerini tamamen üstleniyor. Likud üyesi Savunma Bakanı İsrail Katz, 2 Eylül'de, ABD'nin onay vermesi şartıyla ülkesinin Filistinlileri Gazze'den tahliye etmeye hazır olduğunu açıkladı. Aynı gün, aşırı sağdaki müttefiki ve rakibi Ben Gvir, Ekim ayı sonuna kadar Filistinlileri Gazze'den tahliye etmek için bir plan sundu.

Seçim ortamı elbette her türlü aşırı teklifleri teşvik ediyor. Ancak böyle bir politika, 1948'den bu yana tüm İsrail hükümetleri tarafından izlenen politikanın devamı niteliğinde olacaktır. İsrail Devleti, 700.000'den fazla Filistinliyi sürgün ederek kuruldu; bu Filistinliler Gazze, Batı Şeria ve çevre ülkelerdeki kamplara sığındı. Trump, Gazze halkının taşınması ve bu bölgenin bir "Orta Doğu Rivierası"na dönüştürülmesinden kendisi de söz etmişken, bu sürgün ve etnik tasfiye politikasının sürdürülmesine ilkesel olarak kesinlikle karşı çıkmayacaktır. Daha da temel olarak, emperyalist güçler, egemenliklerini daha iyi dayatmak için her zaman Ortadoğu halkları arasındaki çatışmalardan yararlanmışlardır ve böyle bir politikadan vazgeçmeye niyetleri yoktur.

Emperyalizmi yıkmadan barış mümkün değildir

İsrail'in kurulmasından bu yana hakim olan Filistinlilere yönelik çatışma ve yağma mantığı, giderek daha vahşi politikaların uygulanmasına yol açtı. Sürekli bir savaş ortamında yaşamaya zorlanan ve tüm topluma kendi kurallarını dayatmaya çalışan, giderek daha saldırgan hale gelen aşırı sağın baskısına maruz kalan İsrail halkı da bunun bedelini ödeyecek.

Sadece Netanyahu'nun temsil ettiği politikadan tam bir kopuş, İsrail-Filistin çatışmasına son verebilir. Bu, Filistinlilerin ulusal haklarının tanınmasını ve sömürgeleştirmeye son verilmesini gerektirir. Ayrıca, Orta Doğu'daki emperyalist çıkarların özel savunucusu olmayı amaçlayan İsrail devletinin politikasından kopmayı da gerektirir; bu politika, sadece İsrail-Arap çatışmasını sürdürmeye katkıda bulunmakla kalmamış, aynı zamanda bölgeyi kalıcı bir savaş sahnesine dönüştürmüştür. Böyle bir perspektifi savunmak, sadece İsrail'in egemen sınıflarıyla değil, aynı zamanda mevcut düzen çerçevesinde yalnızca kendi ayrıcalıklarını korumakla meşgul olan Arap devletlerinin egemen sınıflarıyla da mücadele etmeyi gerektirir.

Bu mücadele, emperyalizmi devirmek ve dünya halklarının azınlık bir ayrıcalıklı kesimin yararına yağmalanması ve sömürülmesi sistemine son vermek için uluslararası işçi sınıfının mücadelesinin içinde yer almalıdır. Bu mücadelenin hedefi, halkların barış içinde ve herkes için eşit haklara sahip olarak yaşayabileceği bir Ortadoğu halkları sosyalist federasyonu kurmak olmalıdır.
(LDC, 13.09.26)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Dünya Devrimi yolunda bir hamle: Kasım 1918 Alman Devrimi

1917 Rus Devriminden bir yıl sonra Almanya'da yaşanan bu devrimci kalkışma, Bolşevik Rus işçilerinin ümitle bekledikleri Alman yoldaşlarının desteğini sağlamaya yetmedi. Ancak Dünya devrimci sürecinin mümkün ve gerekli olduğuna en önemlisi de işçi sınıfının devrimci partisinin önemine işaret etti.

Alman devrimci hareketi Rus devrimci hareketinin örnek aldığı bir geçmişe sahipti. Rus devrimcileri ilk eğitimlerini Alman devrimci işçi hareketinden aldılar. Ancak bu devrimci hareket önderlerinin işçi sınıfına ihanet etmeleri sebebiyle büyük bir kırılma yaşadı. Sosyal Demokrat Parti ve sendikalar Alman burjuvazisinin Birinci Dünya Savaşı için meclisten çıkartmak istediği savaş kredileri yasasına oy burjuvazisine siyasi destek verdi. Parti liderliğinin bir işçi devrimi programından dönmesine yol açtı. Sosyal Demokrat ismi o tarihte komünist anlamına geliyordu. Daha doğrusu işçi hareketinin önündeki programın hem demokratik hem de sosyal karakterine dikkat çeken bir adlandırmaydı. Nitekim Lenin'in partisinin ismi de Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi idi.

Alman Sosyal Demokrat Partisi 1912 seçimlerinde oyların yüzde 34,8'ini alarak parlamentodaki (Reichstag) 397 sandalyeden 110'una sahip olmuştu. Parti, yaklaşık 1 milyon üyesiyle ülkenin kitle tabanı en geniş siyasi gücüydü. Yüzlerce gazete ve yayını, sendikalarda devasa gücü vardı.

Savaşta işler Almanya için iyi gitmedi. Sanayi geriledi. Tarım üretimi düştü. Kasım 1918'de savaş sona erdiğinde öfke çok büyüktü. Ocak 1918'de, Hennigsdorf'daki silah ve cephane fabrikalarındaki işçiler iş bıraktılar. Berlin'deki gösterilere 400 bin kişi katıldı. Hükümet, savaş yenilgisinin sorumluluğunu başkalarına yüklemek için geri adım attı. Sosyal Demokratlar ile bir koalisyon hükümeti kurdu. 30 Ekim'de, denizciler isyan etti, 4 Kasım'da, gemiler ve Kiel Belediye Sarayı işgal edilerek İşçi ve asker konseyleri kuruldu. Devrim, 5 Kasım'da Lübeck'e, 6 Kasım'da Hamburg'a, sonra Bremen'e, Hanover'e ve Stuttgart'a yayılır. 80 bin işçi Münih'te işçi ve asker konseyi kurar. Özgür Bavyera Devleti ilan edilir. Alman İmparatoru II. Wilhelm'in tahttan çekildiğini duyurur. Demokratik cumhuriyeti ilan edilir. SPD Genel Başkanı Ebert, "Halk Temsilcileri Konseyi" adlı yeni bir hükümet kurar. Halk Temsilcileri Konseyi, devrimci dalgayı yenilgiye uğratma görevini üstlenir. Ordu ile işbirliği yapar. SPD gazetesi *Vorwärts*, "Kendinizi Spartaküs'ten koruyun!" manşetiyle çıkar. Bu çağrı Bolşevik eğilimli Alman devrimcilerine karşı savaş çağrısıdır. "Spartaküs Birliği"ni kuran Karl Liebknecht ile Rosa Luxemburg, Almanya Komünist Partisi'ni (KPD) kursalar da geç kalınmıştır. 15 Ocak1919'da, Luxemburg ve Liebknecht, Noske'nin Freikorps birlikleri tarafından ele geçirilip öldürülür. Karşıdevrim zafer kazanır; Berlin'de ve diğer sanayi bölgelerindeki devrimci işçilerin on binlercesi katledilir.

1930 yılında Troçki 1918 Alman Devrimi için "burjuva devriminin demokratik tamamlanışı değil" ama "sosyal demokrasi tarafından başı kesilen bir proleter devrimdir: daha doğru şekilde ifade edersek, proletaryaya karşı zaferin ardından sahte demokratik biçimleri korumak zorunda kalan burjuva karşıdevrimidir" der. Alman devrimci hareketinden öğrenen Rus devrimcileri savaş karşısında Alman partisinin tutumunu döneklikle suçlayıp yollarına devam ederek Ekim 1917 işçi devrimini gerçekleştirebildiler. Alman işçi sınıfı bu devrimden ilham alarak harekete geçti. Fakat içinden bir Bolşevik Parti çıkartamadığı için, başlattığı devrimci kalkışmayı işçi iktidarıyla sonuçlandıramadı.

Alman devrimcileri devasa bir güce sahip SDP'den savaşa destek verdiği zaman kopmakta tereddüt ettiler, geciktiler ve bir devrimci partiyi oluşturmaya zaman kalmadı. Tabii ki Alman devriminin başarısızlığı, ileriki yıllarda Rus Devriminin de dayanma gücünü zayıflatan en önemli etken oldu. (01.11.26)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 50 TL / 1 € / 0,50 £
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 250 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 500 TL / 10 € / 8 £.